

10. oktober.

Na Koroškem je danes
prežalosten dan,
ki zopet odpira
stotisoč ran.

Stotisoč koroških
src krvavi,
a nas v domovini
duša boli.

Boli nas duša
in peče nas vest,
da nismo še našli
koroških cest —

teh trnjevih cest,
ki jih hodite vi
v temi težkih,
suženjskih dni...

Da ni jih še našla
naša moč,
da bi pregnala
koroško noč!

Da ni jih še našlo
naše srce,
ki vendar za vaše
trpljenje ve!

Da jih še duša
našla ni,
ki z vami ljubi
in z vami trpi!

Da! Težka je misel
in težka je vest,
ko je na njej
vsa vaša bolest.

In nam je vaš črni
prečrni dan
živ opomin
koroških poljan,

teh svetih, naših
že v davnih dneh,
in to je klic,
ki očita greh,

ki sega v duše
in sega še v grob:
»Korošec ni bil,
ne sme biti rob!«

Kako naj majka
v miru živi,
ako le eden
vas zvestih trpi?!

Ne, ni je svobode,
ni solnca za njo,
dokler Koroška
prosta ne bo.

Ti naša, ljubeča,
ljubljenka, čuj:
upaj z nami
in z nami veruj

vero slavnih
in davnih dob:
Gospa Sveta
ne sme biti rob!

Anica.

